

EVREN
SUNGUR

PERSONATOR

21.10-25.11.2017

Art On İstanbul

Meşrutiyet Caddesi Oteller Sokak Hanif Binası No: 1A
Tepebaşı, Beyoğlu, İstanbul
T 0212 259 15 43 www.artonistanbul.comSalı Cumartesi 10.00-19.00
Tuesday-Saturday 10 am-7 pm

İsimsiz | Untitled 2017

Tuvale marufle kraft kağıt üzerine kömür, yağlı boya ve spreyci boya
Charcoal, oil and spray paint on kraft paper mounted on canvas
200 x 200 cm

PERSONATOR ÜZERİNE

Göhşen Buğra, Nazlı Yayla

Evren Sungur, beyaz tuvalin sınırladığı espası, hem sanatçı benliği için bir hesaplaşma hem de dış dünyayla kurduğu ilişkiye dair bir mücadele alanı olarak kullanır. Perde perde işlenen, katmanlarla örülen resim, figür, nesne ve peyzajın iç içe geçtiği, renklerle ayrıştığı ve sınır çizgileriyle bölündüğü yoğun bir istasyon gibidir. Süratli bir değişimin ve hareketin taşıyıcısı olan bu istasyon, yalnızca tuvalin gergin yüzeyinde sabittir; geriye kalan her şey geçici ve uçucudur. Resim yüzeyinde kompozisyona yüklenen hareket de bu geçiciliği destekler niteliktedir. Yüzeydeki her şey, insan ve hayvan karakterleri, tuhaf bitkiler, nesnelere, makineler ve doğa ne bir coğrafya, kimlik ya da zamanla ne de birbirleriyle bağlı değildir. Espası neredeyse yok edecek kadar resmi yoran kalabalık kompozisyonlarda, boya da katmanları, dokusu ve yoğun renkleri ile istasyonun karmaşasına hizmet eder.

Sungur yeni serisine ve sergiye ismini veren "personator" sözcüğünü "bir makine gibi kişi/kişilik yapıcı, persona yaratıcı" anlamında kullanır. Kendine yeni bir kimlik arayan insanı konu edinen sanatçı, kompozisyonlarında seçtiği imgeleri bu yeni personanın yapı taşları gibi işlevlendirir. Resimleri oluşturan birbirinden bağımsız imgeler, sanatçının olduğu kadar her insanın da anılarından, hayallerinden, travmalarından, umutlarından, tecrübe ve bilgilerinden belleğinde kalan, bir olaya ve duruma dair en kuvvetli ve en kırılğan sahneyi gün yüzüne çıkarır. Personator'daki resimler tamamiyle bireyi odağa alır ve tek bir kişi veya kişiliğin karmaşıklığını bu yoğun istasyondaki imge yığını olarak yansıtır.

Hem analitik hem de sezgisel bir süreçle bir araya gelen bu bağımsız imgeler, hikâye oluşturmaktan uzak, bir psikanalist tarafından incelenen bir karakterin kişisel tarihi gibi derinlere inildikçe anlaşırlar. Neredeyse her gün karşımıza çıkan ve kanısadığımız bu garip karakterleri, medyatik, filmografik ve animatif imajları, bütün antipatik hallerine tezat bir renklilikle ve canlılıkla sunarken, boyanın ve rengin dilini bir olumlama aracı olarak kullanır. Bugünkü dünyanın figürü görme ve algılama biçimi öyle süratle değişmektedir ki, resim, bu değişimi kendine özgü bir soyutlama ile kavramadığı takdirde medyayı tekrar ediyor olma riskine düşebilir. Sungur'un resmi bu riski, resmin temel problemlerini merkeze aldığı ve tarihine yabancılaşmadığı için özgün bir dille aşar.

Bu kadar yoğun bir kompozisyonun içinde resimler, zaman ve mekândan bağımsız yüzeyler oluşturur. Mekân ve zaman yokluğunun rolünü, beyaz çizgilerle oluşturulmuş prizmalar üstlenir. Prizmaların içinde perspektif kuralları, fizik kanunları, yerçekimi, kuvvetler ve gerçek boyutlara sadık kalınmazken prizmanın kendisi katı bir yapı oluşturur. Müthiş bir dengeyle birbirine bağlanan kompozisyonlar, mühendislik gerektiren bir hesaplama kurulanmış gibi 3 boyuta taşınsa kendi başına ayakta durabilecek bir kütleye benzer. Işık, perspektif ve yer çekimi, alışkın olduğumuz biçimden çıkar ve işlevsiz bir anlam yüklenir.

Hem sanatçının hem de herhangi hayali bir bireyin kişiliğini/karakterini oluşturan deneyimleri, hayalleri, edinilen bilgileri görselleştirip bir araya getirerek sıkıştıran bu prizmalar, insanı oluşturan bilgi yığını soyutlanmış imajlar bütünü olarak bir arada tutup muhafaza eder. Resmi oluşturan unsurların her biri kendi başınadır; birbirini tamamlamak ya da bütünlemek gibi bir rolü yoktur. Figürler tek tek sahip oldukları anlamları prizmanın içinde konumlanıp bir bütün oluşturdukları zaman kaybetmezler veya başka anlamlara evrilmezler. Öyle ki herhangi bir parça alınıp boşluğa bırakıldığında kendi başına bir resim olabilir yahut bir parçanın çıkarılması resmi bozmaz; anlamını çözmez veya değiştirmez.

Sanatçının prizmalara yerleştirdiği bu fragmantal imgeleri okumanın ise önceden belirtilmiş bir formülü yoktur. Her ne kadar kompozisyonlarda yer alan kartal, yengeç ve dinazor figürleri, iktidar ve evrimi temsilen yerleştirilmiş olduğunu akla getirirse de Sungur'un kişisel belleğini yığıldığı bu imgelerin birebir denk gelebileceği temsiliyetleri aramak yersizdir. Sanatçı, parlak kırmızı, yeşil, sarı ve mavi gibi baskın renkleri, kendine özgü, bedeni temsil etmek üzere kullandığı "flesh tint" pembe tonu ile bir arada kullanır. Tavşan, ördek, maymun, orantısız boyutlara sahip çiçekler ve kaktüsleri, oyuncak silah ve antipatik figürlerle birleştirilerek resme ilişkin bütün birimleri bir arada kullanmaktan, resmi yormaktan ve izleyiciyi sarsmaktan çekinmez. Genellikle konturlarla ve kaba hatlarla resmedilen diğer elementlerin yanında, resmin merkezi ögesi, bu kalabalık kompozisyonların içinde beliren, desene ilişkin bir detaylandırma ile çizilen incedikli yüz ifadeleri ve parçalanmış torsolardır. Birbirlerinden bağımsız, herhangi bir mantık zincirine ihtiyaç duymadan var olabilen bu yığını tek tek ya da bir bütün olarak inceleyip çözümlsek dahi, nihayetinde anlatılan bir hikâyeye değil, bir personaya ulaşırız. Önceki serilerinde eleştiriye büyük yer veren sanatçı, bu kez kendisini ve izleyiciyi serbest bırakır. Bir düşünce akışında sıralanan imgeler, izleyici için zihne vurulan bir damga gibidir. Kendi personatorlarını yaratacak olan izleyici, boyanın ve espasın içinde bu yığılmanın nedenini de çözebilecektir.

Sungur'un kendine has sert ve keskin renkleri, yoğun boya dokusu ve grafik elementleri ile kurduğu katmanlı ve kalabalık kompozisyonları, sanatçının, insan doğasını, evrimi, varoluşu ve iktidar ilişkileri bağlamında ele aldığı kadın-erkek, sivil-politik, ölüm-yaşam, doğa-insan gibi karşıtlıkları sorguladığı etkileyici bir alan oluşturur. Bu sergide yer alan çalışmalar ise ele alınan meselelerin içinde barındırdığı olumsuzluk ve dramatik havaya tezat oluşturacak biçimde kullanılan renklerin canlılığı ve armonisi ile neşeli ve umut verici bir yörünge yaratır.

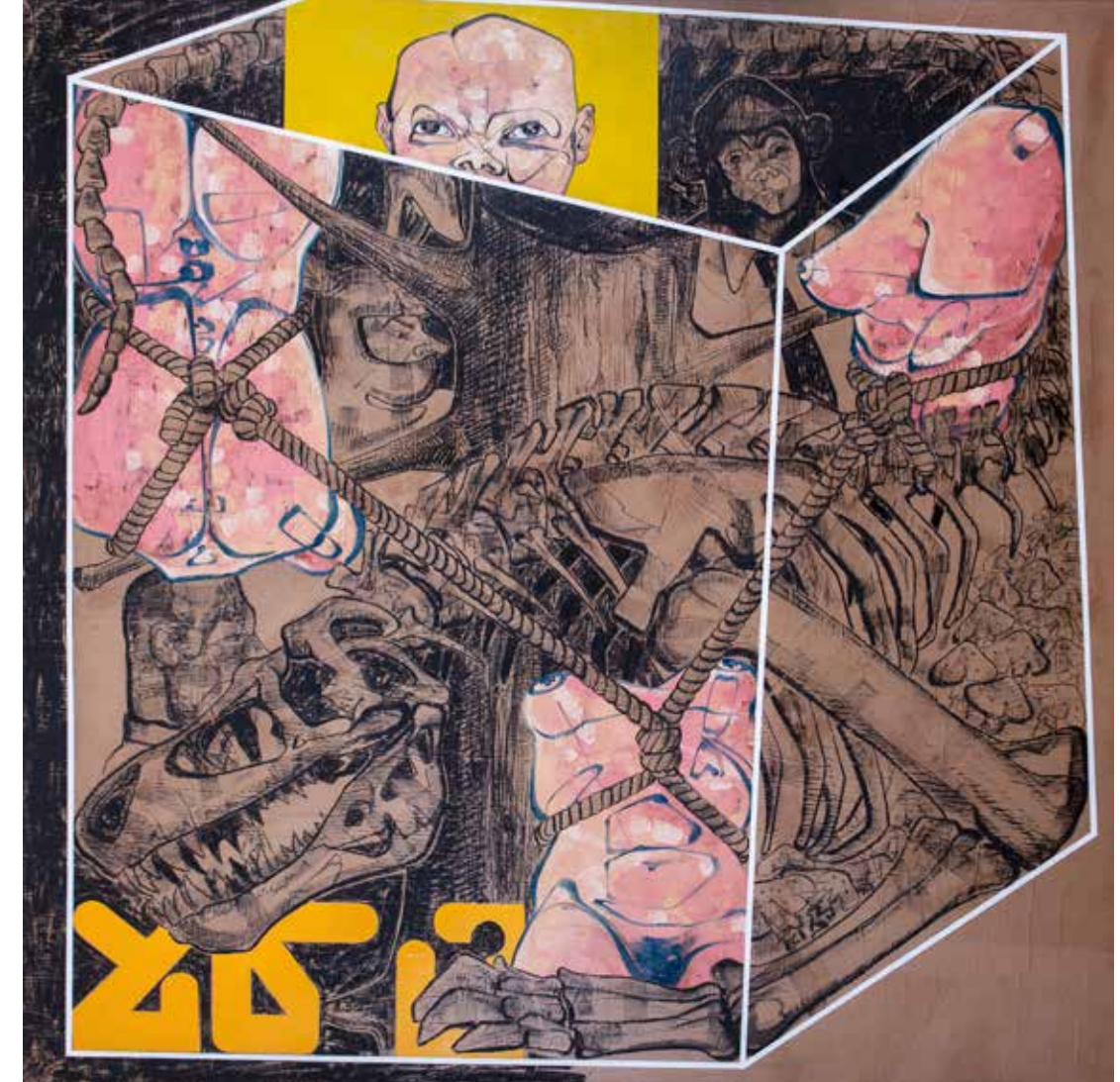
Deliler Treni II | Madness Train II, 2017

Tuvale marufle kraft kağıt üzerine kömür, yağlı boya ve spreyci boya
Charcoal, oil and spray paint on kraft paper mounted on canvas
Diptik | Diptych
200 x 400 cm

Özel Koleksiyon | Private Collection

İsimsiz | Untitled 2017

Tuval üzerine yağlıboya | Oil on canvas
30 x 40 cm

İsimsiz | Untitled 2017

Tuvale marufle kraft kağıt üzerine kömür, yağlı boya ve spreyci boya
Charcoal, oil and spray paint on kraft paper mounted on canvas
200 x 200 cm

Isimsiz | Untitled 2017
Tuval üzerine yağlıboya | Oil on canvas
160 x 140 cm

Isimsiz | Untitled 2017
Tuval üzerine yağlıboya | Oil on canvas
160 x 140 cm

ON PERSONATOR

Göhşen Buğra, Nazlı Yayla

In Evren Sungur's works, the space bounded by the white canvas is both a realm for the artist to reckon with his own self and a realm of struggle with the external world. His multi-layered paintings bear resemblance to a teeming station where figures, objects, and landscapes come together and intertwine, and yet are separated from one another by colors and delineating lines. This station, which is a symbol of rapid change and movement, is a permanent feature only of the stretched surface of the canvas; all the rest is transient and volatile. The movement that emerges from within the composition on the surface of the paintings further reinforces this ephemerality. None of the elements on these surfaces, i.e. human figures, animals, weird plants, objects, machines, and nature, are connected to one another or to a particular geography, identity, or a period of time. In these virtually wearisome compositions, which are crowded to the extent that they nearly wipe out the space, the many layers of paint and thick textures, as well as the use of various colors reinforces the chaos of the station.

The artist uses the word "personator," which gives its name to the new series and to the exhibition, as "a machine-like creator of personae, a constructor of identities." Focusing on human beings looking for a new identity as his subject matter, Sungur, uses the images that he chose for his compositions as the building blocks for these new personae. The independent images making up the paintings evoke the most powerful, and yet the most delicate scenes relating to past events or situations engraved in the memories, dreams, traumas, hopes, experiences, and knowledge not only of the artist but also of the viewers. The paintings in this series are centered around the individual, and they portray the complexity of a single person or a character as a multitude of images at this crowded station.

These independent images, which come together through a process that is both analytic and intuitive, are far from making up a story. Rather, just like the personal history of a character analyzed by a psychoanalyst, these images gather their meanings as the viewers plunge further into their depths. The artist depicts the weird characters, mediatic, filmographic, and animative images that we come across every day and thus are inured to in a colorful and vivid manner, i.e. in sharp contrast to all their antipathic features. In other words, he uses the language of paint and color to depict rather disturbing images in a positive manner. The ways of seeing and perceiving the figure change so quickly in today's world that, if the art of painting does not embrace these changes with its own manners of abstraction, it bears the risk of repeating the media language. Sungur's art overcomes this risk with an original language in that it brings the problems of painting to the fore and in that it is not alienated from its history.

With their intense compositions, Sungur's paintings create surfaces that are independent of time and space. Prisms created with white lines undertake the role of time and space, as these latter tend to disappear in these paintings. While the artist does not obey the rules of perspective, physics, gravity, and force, and is not loyal to the real sizes of objects, the prism itself constitutes a solid structure. The compositions, which are connected to each other in an amazingly delicate balance as if they were created by an engineer, make up a stack that can stand on its own if it is reconstructed in three dimensions. Light, perspective and gravity abandon their familiar forms and take on a non-functional meaning.

The prisms, which render into visual images, bring together and compact experiences, dreams, and acquired knowledge that make up the personality/character of both the artist and any imaginary individual, hold together and protect the body of knowledge that constitutes human beings as a body of images. All the elements of the paintings are independent of each other; they are not meant to complete one another. The figures don't lose their meanings or take on other meanings when they make up a whole as they come together within the prism. So, when a fragment is taken from the whole and left into the empty space, it can stand alone as a painting of its own, and removing a fragment from the whole does not disrupt the painting; neither does it dissolve or change its meaning.

There is no ready formula for the interpretation of these fragmentary images placed within the prisms. Even though the eagle, crab, and dinosaur figures in the compositions bring to mind the idea that they might have been included in the paintings as symbols of power and evolution, it is not necessary to look for notions that these images arising from Sungur's personal memory correspond directly to. The artist uses dominant colors such as bright red, green, yellow, and blue together with his signature color "flesh tint," to depict the human body. Sungur refrains neither from bringing together images such as rabbits, ducks, monkeys, flowers and cactii that are out of proportion with toy guns, and antipathic figures, nor using all the pictorial elements together, in a way that wears out his paintings, and shocks his viewers. As a rule, the central elements of Sungur's paintings, which stand among the other elements that are depicted in a rough manner using contours, are facial expressions and fragmented torsos that stand out in Sungur's crowded compositions as a result of the artist's meticulous attention to drawing details. Regardless of whether we analyze the elements of this mass, which exist independently of each other and without the need for a chain of logic, one by one or as a whole, we can not attain a story but find out a persona. The artist, who had incorporated strong criticism into his previous series, allows himself and his viewers free this time. For the viewers, images that are arranged according to a flow of thoughts are like a mark left on their minds. The viewers, who will create their own personators, will also be able to find the reason for the build-up of images by following the tracks of paint and space.

Evren Sungur's works, which have been characterized by a bold and vivid palette, thick paint textures, graphic elements, and multi-layered and crowded compositions, create an impressive artistic realm where the artist explores binary oppositions such as woman-man, civil-political, death-life, nature-human beings, interpreted from the perspective of human nature, evolution, existence, and power relationships in a very powerful manner. The works included in this exhibition, on the other hand, create an upbeat and hopeful ambiance for the viewers, as a result of the vividness and harmony of the colors used by the artist in contrast with the negativity and the drama embodied in the above-mentioned issues.

Isimsiz | Untitled 2017
Tuval üzerine yağlıboya | Oil on canvas
30 x 40 cm

Isimsiz | Untitled 2017
Tuval üzerine yağlıboya | Oil on canvas
30 x 40 cm

Isimsiz | Untitled 2017
Tuval üzerine yağlıboya | Oil on canvas
30 x 40 cm

Isimsiz | Untitled 2017
Tuval üzerine yağlıboya | Oil on canvas
200 x 200 cm

Isimsiz | Untitled 2017
Tuval üzerine yağlıboya | Oil on canvas
160 x 140 cm